

ΒΙΠΕΡ

Ο σκηνοθέτης Billy Wilder έλεγε πως η Audrey ήταν το κορίτσι που έκανε ντεμοντέ τα μεγάλα στήθη. Η αλήθεια ήταν πως αυτή η φιγούρα με τα ελαφίσια μάτια, τη γοητεία νεράιδας, την αιθέρια ομορφιά, τη χάρη αιλουροειδούς, το παιχνιδιάρικο ύφος, την ολύμπια αίγλη και τον αδιάκοπο οίστρο, δημιούργησε εξ αρχής ένα νέο πρότυπο ομορφιάς που, ακόμα και σήμερα, συνεχίζει να είναι το αντίδοτο στην κραιουγαλέα εποχή.

Hepburn Audrey

LITTLE THIN GIRL

Πριν λίγους μήνες, επάνω στους τοίχους των κτιρίων της Νέας Υόρκης προβλήθηκε από τεράστιους προτζέκτορες μια λεπτή, κοριτσίστικη φιγούρα με αλογοουρά, μαύρο εφαρμοστό παντελόνι και ζιβάγκο, να χορεύει free jazz επάνω στους ρυθμούς του "Back in black" των AC/DC για να διαφημίσει τη νέα μίνιμαλ γραμμή της Gap. Το μήνυμα δεν ήταν μόνο «επιστροφή στο κλασικό» αλλά και η διάθεση του Μοντέρνου Κόσμου να ξαναβρεί την ισορροπία του ανάμεσα στη λάμψη και τη νέα «ηθική». Από την υστερία της πληροφορίας του στίλ, πίσω στο «νόημα» και το χιούμορ.

Το κορίτσι του clip ήταν η μόνη σταρ που αγάπησαν τόσο πολύ οι άνθρωποι της Μόδας: η Audrey Hepburn στη σκηνή μέσα στην παρισινή μπουάτ από την ταινία "Funny Face" του 1957.

Το καλοκαίρι του 1951 μια ηλικιωμένη κυρία, με περίεργα σγουρά μαλλιά, βλοσυρό βλέμμα και έντονο κοκκινάδι στο πάντα αγέλαστο στόμα της, πλησιάζει με τη βοήθεια του συζύγου της, που σπρώχνει το αναπηρικό της καροτσάκι, το σημείο του λόμπι του υπερπολυτελούς Hotel de Paris στο Μόντε Κάρλο, που έχει μετατραπεί σε πλατό γυρισμάτων. Κανείς δεν διαμαρτύρεται για την απροσδόκητη εμφάνισή της, αλλά προσπαθούν να κρύψουν την ελαφρά ταραχή που προκαλεί η παρουσία της. Εκείνη παρακολουθεί αμίλητη κι ανέκφραστη το γύρισμα, έχοντας στυλώσει το βλέμμα της στην Audrey Hepburn – μια άγνωστη, νεαρή Αγγλίδα ηθοποιό, που πρωταγωνιστεί στη σκηνή. Μετά από λίγο η κυρία αποχωρεί και τότε ένας φροντιστής σκύβει στο αυτί της Audrey και της λέει: «Η Colette! Η μεγαλύτερη εν ζωή Γαλλίδα συγγραφέας!». Την ίδια ακριβώς στιγμή, η 78χρονη Colette πανηγυρίζει: «Βρήκα την ηθοποιό που θα παίξει τη Gigi μου στο Broadway!» και γυρνώντας προς τον (κατά 17 χρόνια νεότερο) σύζυγό της του λέει: «Μάθε πώς τη λένε και κανόνισέ μου ραντεβού μαζί της. Εγώ τηλεγραφώ στη Νέα Υόρκη να πάψουν ν' αναζητούν ηθοποιό για το ρόλο!».

Τυχοδιωκτισμός και πάθη. Η βαρόνη Ella Van Heemstra (της αριστοκρατικής ολλανδικής οικογένειας των Van Heemstra) αγαπούσε από μικρή το θέατρο, αλλά η κοινωνική θέση της δεν άφηνε περιθώρια για τέτοιου είδους «παρεκτροπές». Υποσκέθη λοιπόν στον εαυτό της πως, αν έκανε ποτέ παιδί, θα το ενθάρρυνε με κάθε τρόπο προς αυτή την κατεύθυνση. Επίσης αγαπούσε τη λάμψη και τους όμορφους άντρες. Ο πρώτος της σύζυγος ήταν αντιπρ-

σωπος της Shell στην Τζακάρτα της Ινδονησίας. Μαζί του απέκτησε δύο γιους. Χώρισαν, όμως, για το λόγο που είπαμε πριν: η βαρόνη γνώρισε τον ψηλό, όμορφο, επιβλητικό, αριστοκρατικό, κοινωνικό, ραφινάτο, αλλά κυρίως απατεώνα Joseph Victor Anthony Hepburn-Raston, έναν τύπο τόσο μυθιστορηματικό όσο και το όνομά του. Το οποίο δήλωνε αγγλική καταγωγή αλλά, στην πραγματικότητα, ο τύπος είχε γεννηθεί σε ένα χωριό στα βουνά της Αυστρίας. Το συνθετικό Hepburn στο επίθετο του έδινε σίγουρα κάποιο κύρος (μια και συνδέεται με τον κόμη του Μπόθγουελ, τρίτο σύζυγο της Μαρίας Στούαρτ), αλλά απλά δεν ήταν δικό του. Το είχε κληρονομήσει από την πρώτη του σύζυγο. Ωστόσο ήταν πιο γνωστός με το χαριτωμένο παρατσούκλι "Java Joe" (δηλ. ο Τζο απ' την Ιάβα), που άφηνε περιθώρια να οσμιστεί κανείς μια αύρα υποκόσμου, αν και επίτιμος πρόξενος της Αγγλίας στο Σουμαράνγκ.

Το 1926 η οικογένεια της βαρόνης και του (χρηματιστή τώρα πια) Hepburn-Raston εγκαθίσταται στις Βρυξέλλες. Στις 4 Μαΐου του 1929 έρχεται στον κόσμο η Audrey. Όπως ήταν φυσικό καταγράφηκε μόνο με το σωστό συνθετικό του πατρικού της επωνύμου, δηλαδή Raston. Και με το βαφτιστικό της, το οποίο ήταν Edda Cathleen. Τη φώναζαν όμως Audrey και ήταν ένα γλυκό χαριτωμένο κοριτσάκι που μεγάλωνε με τους δύο ετεροθαλείς αδελφούς της, που υπεραγαπούσε, σε ένα ιδιότυπο ασταθές αλαλούμι που καθοριζόταν από περιόδους πλούτου και αφθονίας οι οποίες εναλλάσσονταν με περιόδους στερήσεων και ταπεινώσεων (κυρίως λόγω της κοινωνικής αποδοκιμασίας από τον καλό κόσμο της πόλης).

Πολιτικό faux pas. Η κατάσταση δημιουργούσε μεγάλη ένταση μεταξύ των γονιών της και σ' εκείνην κάποια πρώτα σημάδια βουλιμίας. Για ν' αντιμετωπιστεί το ζήτημα, αποφασίστηκε να μπει εσωτερική σε ιδιωτικό σχολείο στην Αγγλία, μόλις γινόταν έξι χρονών. Δυστυχώς, όμως, η «πολυπλοκότητα» του χαρακτήρα του πατέρα της δεν τελειώνει στην περιέργη σχέση του με το χρήμα. Κατά τις επισκέψεις του στην Αγγλία γνωρίστηκε με πρόσωπα της άκρας δεξιάς, γρήγορα προσχώρησε στο φασιστικό κίνημα του διαβόητου Mosley και απέκτησε επαφές με τους Ναζί. Ο πεθερός του, ο βαρόνος Van Heemstra, ήταν εξάλλος. Πολλοί βιογράφοι της Audrey αναφέρουν ότι η βασίλισσα Βιλελμίνη της Ολλανδίας του είχε προτείνει να δώσει χρήματα στο γαμπρό του για να εγκαταλείψει την κόρη του και να πει σ' εκείνη να περιορίσει τις δημόσιες εμφανίσεις της. Δεν χρειάστηκε όμως. Η βαρόνη Ella βρήκε στο κρεβάτι τον Joseph με την γκουβερνάντα των παιδιών τους και ο χωρισμός τους υπήρξε ακαριαίος.

Η Audrey σε μια συνέντευξή της στα τέλη των 80ς έλεγε ότι ο αποχωρισμός από τον πατέρα της ήταν το πιο τραυματικό γεγονός της ζωής της, από το οποίο δεν κατάφερε να συνέλθει ποτέ. Υπήρξε η αιτία που συχνά μελαγχολούσε και ένιωθε την ανάγκη να κλειστεί στον εαυτό της. Τον ξαναβρήκε τριάντα χρόνια αργότερα –μέσω Ερυθρού Σταυρού– στην Ιρλανδία. Τον υποστήριξε οικονομικά μέχρι το τέλος της ζωής του, χωρίς όμως να έχει ιδιαίτερη επαφή μαζί του. Έλεγε πως εκτιμούσε το ότι δεν είχε εμφανιστεί για να της ζητήσει κάτι όταν εκείνη ήταν πια σταρ.

Η Audrey παίρνει τ' όπλο της. Με την είσοδο της Αγγλίας στον πόλεμο το 1939, η βαρόνη επέστρεψε με τα παιδιά της στην Ολλανδία. Της είχε απομείνει μια τεράστια κτηματική περιουσία, που δεν είχε το δικαίωμα όμως να αξιοποιήσει – και κανένα άλλο έσοδο. Η Audrey είχε ήδη αρχίσει ν' ασχολείται με το μπαλέτο και η βαρόνη, ενθουσιασμένη με αυτήν της την κλίση, την ωθούσε όλο και περισσότερο προς τα εκεί, πληρώνοντας τα μαθήματα παρά την κακή οικονομική τους κατάσταση. Ο πόλεμος τους κατέστρεψε οικονομικά, τα δύο αγόρια της οικογένειας μπήκαν στην Αντίσταση και οι δύο γυναίκες μετακόμισαν σ' ένα σπιτάκι στα περίχωρα του Άρνχεμ. Η Audrey άρχισε να μεταφέρει μηνύματα μέσα στα ξυλοπάπουτσά της και η Ella προσέφερε κρησφύγετο σε αλεξιπτωτιστές και τραυματίες στο κελάρι του σπιτιού τους. Σ' ένα μπλόκο οι Γερμανοί συνέλαβαν την Audrey, εκείνη όμως κατάφερε να αποδράσει και, για τέσσε-

ρις εβδομάδες, κρυβόταν σε ένα κελάρι με αρουραίους. Όταν κατάφερε να βγει από κει και να επιστρέψει στο σπίτι της είχε πάθει πια ίκτερο. Ανάρρωσε πολύ δύσκολα. Ο μεταβολισμός της είχε διαταραχτεί πολύ σοβαρά από την αρρώστια και τις κακουχίες. Το χειμώνα δεν υπήρχε τίποτα για φαγητό και την άνοιξη τρεφόταν με λίγα γογγύλια και αλεύρι που έφτιαχναν από βολβούς τουλίπας. Η αβιταμίνωση επιδείνωσε την κατάσταση προκαλώντας οίδημα στα άκρα της. Στα δεινά προστέθηκαν αναμία και άσθμα. Ήταν η χειρότερη περίοδος της ζωής της. Στο τέλος του πολέμου, η Audrey είναι 16 ετών και 40 κιλά. Εξαιτίας των όσων πέρασε τότε, υπήρξε πάντα, μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο που δεν εξωτερικεύει και δεν σχολιάζει, πολύ συγκρατημένη απέναντι στα περισσότερα υλικά αγαθά που στην εποχή της δόξας της έκαναν σταρ μία σταρ.

Το λάθος tutu. Στο τέλος του πολέμου η οικογένεια μετακομίζει στο Λονδίνο και η Audrey αποκτά υποτροφία στη Rambert School of Ballet. Όλα δείχναν ότι θα γίνει μια σπουδαία μπαλαρίνα. Παρά την εργατικότητα και το πάθος της για χορό, όμως, η διευθύντρια Marie Rambert διαπίστωσε ότι η Audrey «ακτινοβολεί» περισσότερο απ' όσο χρειάζεται για να μπορέσει να ενσωματωθεί σε ένα μπαλέτο, κι επιπλέον ότι έχει ψηλώσει περισσότερο απ' όσο «έπρεπε». Χωρίς να την αποθαρρύνει, η Audrey κατάλαβε από μόνη της ότι θα έπρεπε να δουλέψει πολύ σκληρά για να γίνει απλά μια μέτρια χορεύτρια, οπότε αποφάσισε να χτυπήσει άλλες πόρτες και άρχισε να πηγαίνει σε οντισιόν στα περίφημα θέατρα του West End.

Χορεύοντας μέσα στη σάλτσα. Γρήγορα την προσέλαβαν σε ένα μιούζικαλ, ως μέλος του δεκαμελούς μπαλέτου. Δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να την ξεχωρίσουν ανάμεσα στις 3.000 υποψήφιες. Ο παραγωγός έλεγε ότι ο κόσμος έβλεπε μόνο τα δυο μάτια και τη χαριτωμένη φράντζα της να πλέουν από τη μια άκρη της σκηνής στην άλλη. Φορούσε μια φούστα, ένα πουκάμισο κι έναν μπερέ. Στο λαϊμό είχε δεμένο ένα μαντήλι. Το έργο έκανε 291 παραστάσεις και σε κάθε μία από αυτές η Audrey έκανε μια εντελώς διαφορετική εμφάνιση, αποδεικνύοντας μια απίστευτη ικανότητα να «παίζει» με το στιλ της, διαμορφώνοντας το με ελάχιστα μέσα. (Αυτό είχε ιδιαίτερη σημασία εκείνη την εποχή επειδή ο κόσμος –και κυρίως οι κύριοι– έβλεπαν και ξανάβλεπαν τις παραστάσεις που τους άρεσαν). Άλλοτε άλλαζε τη θέση του μπερέ στο κεφάλι της, άλλοτε το μαντήλι που έδενε στο λαϊμό. Το πόσο αυτό γινόταν από πρόθεση και κατόπιν μελέτης φαινόταν από το γεγονός ότι με δικά της έξοδα είχε προμηθευτεί 14 διαφορετικά μαντήλια για το λαϊμό της. Δημιουργούσε κάθε φορά μια εξίσου αιθέρια και ελκυστική εικόνα του εαυτού της, που όλοι στο θίασο θαύμαζαν έκπληκτοι. Η παράσταση λεγόταν «Μποτίνια με κουμπιά» και επειδή είχε τεράστια επιτυχία, υπήρξε συνέχεια με δύο άλλες επιθεωρήσεις στο ίδιο ελαφρύ κλίμα και με τους ευφάντα-

στους τίτλους: «Σάλτσα ταρτάρ» και «Πικάντικη σάλτσα». Πολύ γρήγορα ήρθε η πρώτη εμφάνισή της στη βρετανική "Vogue" και φωτογραφίες της για εξώφυλλα άλλων περιοδικών. Τότε, επίσης, αναγνωρίστηκε για πρώτη φορά η ικανότητά της να ντύνεται σωστά και εκτός σκηνής. Προτιμούσε καλοραμμένα ταγιέρ, που συνδυάζε με τέλεια λευκά γάντια και χαριτωμένα μικρά καπέλα. Υπήρχε στην εμφάνισή της κάτι το σεμνό αλλά απόλυτα εκλεπτυσμένο, που έκανε έντονο κοντράστ με την προκλητικότητα που συνήθως προτιμούσαν τα chorus girls των μιούζικαλ. Είχε ήδη επινοήσει την κεντρική ιδέα του προσωπικού της σεξ-απίλ: ήταν η γυναίκα «απαγορευμένο φρούτο», της οποίας η απρόσιτη αγνότητα κατάφερε να κεντρίζει την αντρική φαντασία πολύ περισσότερο από το «όλα στη φόρα» των pin-up της εποχής.

Φλερτ και απογείωση. Ανάμεσα σε φλερτ τα οποία όλα απέρριπτε η αυστηρή και «καριερίστα» μητέρα-βαρόνη, η Audrey είχε σχεδόν επίσημη σχέση με ένα γοητευτικό πολυεκατομμυριούχο, τον James Hanson. Ο «Jimmy» δεν έφερε καμία αντίρρηση σε ό,τι αφορούσε τα ζητήματα της καριέρας της, οπότε δεν είπε και τίποτα όταν της προτάθηκε ο ρόλος στην ταινία «Monte Carlo Baby», ένα μιούζικαλ «πολύ Ριβιέρα» (όπως λεγόταν τότε στην κινηματογραφική αρχή) που θα γυριζόταν στην Κιανή ακτή. Η Audrey ήταν ενθουσιασμένη περισ-

«ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ
ΜΟΝΗ ΜΟΥ.
ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΑΦΗΣΕΤΕ
ΜΟΝΗ ΜΟΥ.»

Audrey Hepburn

Η ίδια ήταν σίγουρη πως ήταν κακάσχημη. Ωστόσο, αντιστεκόταν σθεναρά σε κάθε παρέμβαση μεταβολής του σтил της. Αρνήθηκε πεισματικά να της πειράξουν τα φρύδια. Στην πορεία, όμως, εμπιστευόμενη τον Ιταλό μακιγιέρ της Alberto de Rossi, άρχισε να τα μικραίνει προοδευτικά (από φιλμ σε φιλμ). Έτσι μέχρι το τέλος της δεκαετίας του '50 απέκτησαν το «ιδανικό» πάχος.

σότερο από κάθε άλλη φορά, κυρίως γιατί θα εμφανιζόταν με ένα φόρεμα Dior, το οποίο θα μπορούσε να κρατήσει μετά τα γυρίσματα. Κανείς τους δεν φανταζόταν ότι από το Μόντε Κάρλο θα βρισκόταν ξαφνικά στην Αμερική και μάλιστα ως πρωταγωνίστρια στο Broadway, σε έργο της διάσημης Colette.

Διακοπές στη Ρώμη. Η Audrey πήγε στην Αμερική με πλοίο. Στη διαδρομή (επί 18 μέρες) μελετούσε το ρόλο της και από τον εκνευρισμό, για το τι την περίμενε, έτρωγε μόνο γλυκά στην καντίνα του πλοίου. Έφτασε τετράπαχη και οι παραγωγοί της θεατρικής παράστασης τρόμαξαν. Επίσης δεν συμμερίζονταν τον ενθουσιασμό της Colette, επειδή την έβρισκαν τελείως άπειρη και ανασφαλή στις πρώτες πρόβες. Ξαφνιάστηκαν όμως από την επιμονή και την εργατικότητα της. Το έργο έγινε γρήγορα μεγάλη επιτυχία. Όλα αυτά δεν ήταν δυνατό να περάσουν απαρατήρητα από το Hollywood. Την πρώτη κρούση έκανε ο σκηνοθέτης William Wyler, που αναζητούσε μια νέα άγνωστη ηθοποιό για να παίξει σε μια ταινία που θα γυριζόταν στη Ρώμη. Πρωταγωνιστής θα ήταν ο Gregory Peck, που ξαφνικά είχε εκφράσει την επιθυμία να δοκιμαστεί στην κωμωδία. Το ουσιαστικό πρόβλημα προέκυψε, όταν αποδείχτηκε ότι η Audrey δεν «έβγαζε» στο φακό αυτό που άρεσε στον Wyler, δηλαδή τον

εαυτό της. Ο Wyler και ο Peck δεν μπορούσαν να το πιστέψουν, και αποφάσισαν να δοκιμάσουν να την ξαφνιάζουν στο πλατό προκειμένου να βγει ο αυθορμητισμός της. Το πείραμα είχε πολύ καλύτερα αποτελέσματα απ' όσο περίμεναν κι έτσι –αφήνοντας «άναυδη» την Audrey– γυρίστηκαν μερικές από τις πιο διάσημες σκηνές του έργου.

Η σωστή ζώνη. Η ενδυματολόγος-ιερό τέρας της ταινίας Edith Head αποφάσισε κι εκείνη να ενσωματώσει στην «καθημερινή» γκαρνταρόμπα της «πριγκίπισσας» που υποδύοταν η Audrey κάτι από την ανεμελιά του προσωπικού της στίλ ντυσίματος (που περιοριζόταν σε κολάν ή στενά παντελόνια και αντρικά πουκάμισα δεμένα στη μέση). Έτσι, κατέληξαν στο ότι θα εμφανιζόταν με μια φαρδιά εβαζέ φούστα που θα τελείωνε λίγο πάνω από τη μέση της γάμπας και ένα στενό πουκαμισάκι με κλειστό στρογγυλό γιακαδάκι, σχεδόν σαν λαιμόκοψη. Θα φορούσε, επίσης, παπούτσια μπαλαρίνες. Η Audrey συμφώνησε χωρίς ενδοιασμό, αλλά πρότεινε να προστεθεί μια φαρδιά ζώνη στη μέση. Η ιδέα της ζώνης σε συνδυασμό με το πώς το σύνολο «στεκόταν» πάνω στην Audrey, έφερνε το όλον ένα βηματάκι πιο κοντά στο New Look του Dior. Ένας εντελώς μπανάλ συνδυασμός, που κατά τη δεκαετία του '50 είχε πάρει διαστάσεις

εθνικής στολής στα αμερικάνικα πανεπιστημιακά campus, αποκτούσε ξαφνικά αέρα haute couture. Στην περίφημη σκηνή της βόλτας με τη βέσπα στους δρόμους της Ρώμης, προστέθηκε ένα μικρό φουλάρι δεμένο σφιχτά στο λαιμό, το οποίο αποτελούσε επίσης στοιχείο του προσωπικού της στυλ και επιπλέον «έκοβε» τον ατελείωτο λαιμό κύκνου που στήριζε το περιεργό κεφάλι της. Η Edith Head αναγνώρισε αμέσως πως είχε να κάνει με έναν άνθρωπο που ήξερε πώς να ντυθεί και αυτό δημιούργησε ανάμεσά τους μια σχέση βαθιάς εκτίμησης, που έγινε ακόμα πιο δυνατή όταν συμφώνησαν πως τα φορέματα των εμφανίσεων της Audrey ως πριγκίπισσας θα ήταν επίσης απλά ως προς το διάκοσμο και το βάρος θα έπεφτε κυρίως στην ακριβή ποιότητα του υφάσματος. Η επιτυχία της ταινίας ήταν απίστευτη και θεωρείται μια από τις χαρακτηριστικότερες ταινίες της δεκαετίας του '50. Επίσης, χάρισε στην Audrey το μόνο Όσκαρ που κέρδισε στη ζωή της.

Σταρ «ασχημόπαπο». Στην Paramount δεν μπορούσαν ν' αμφισβητήσουν ότι η Audrey είχε τεράστια απήχηση στο κοινό, αλλά κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν δυνατόν να αρέσει μια κοκαλιάρικη, με την κλείδα να πετάγεται προς τα έξω, με σχεδόν ανδρόγυνη σιλουέτα, αμελητέο στήθος, πλατύ τετραγωνισμένο πρόσωπο («σχεδόν μογγολικά ζυγωματικά» παρατηρούσε ο –ξινούτσικος μαζι της– φωτογράφος Cecil Beaton), τεράστιο στόμα και πλατιές φρυδάρες χηνοβοσκού. Οι οδηγίες που έδιναν τα υψηλά στελέχη του στούντιο φανέρωναν την αγνία τους: «Μην της φορέσετε ποτέ ανοικτό ντεκολτέ», «Βγάλτε της τα φρύδια», «κόψτε κάπως αυτό τον τεράστιο λαιμό» κ.λπ. Στην πραγματικότητα η Audrey Hepburn υπήρξε στη δεκαετία του '50 ο «προάγγελος» της πολύ λεπτής γυναίκας, που θα καθιερωνόταν ως πρότυπο ομορφιάς από τα μέσα της δεκαετίας του '60 και μέχρι τις μέρες μας.

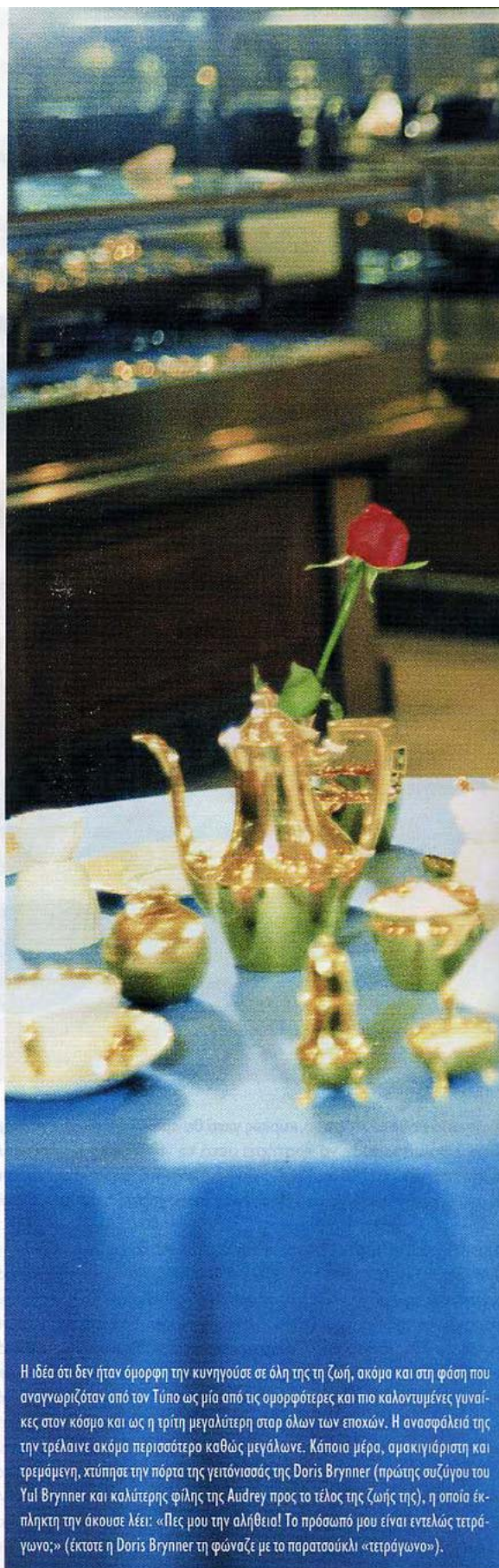
Ο φίλος μου ο Hubert. Στη δεύτερή της ταινία στο Χόλυγουντ ("Sabrina", 1954) απαίτησε, και πέτυχε, να την ντύσει ο νεαρός μόδιστρος Hubert de Givenchy, που εκείνη την εποχή μόλις είχε αφήσει το ατελιέ της Elsa Schiaparelli για ν' ανοίξει το δικό του οίκο υψηλής ραπτικής. Η απόφασή της δυσaráστησε την Edith Head, που περιορίστηκε στο να φτιάξει μόνο τα φορέματα που φοράει η Sabrina στο πρώτο μισό της ταινίας (δηλαδή, πριν αποκτήσει –σύμφωνα με το σενάριο– τη σωστή στιλιστική μετεκπαίδευση στο Παρίσι). Δημιούργησε έτσι το διάσημο πουαντιγιέ φόρεμα βλαχάρας, που ανταποκρινόταν πλήρως στις απαιτήσεις των παραγωγών (δηλαδή, καθόλου ντεκολτέ), και δούλεψε με λιγότερο ενθουσιασμό για το δεύτερο ανσάμπλ της Sabrina-φοιτήτριας-σε-σχολή-μαγειρών-στο-Παρίσι, που «πάτησε», ανέμπνευστα, στο επιτυχημένο κλισέ φούστα-μπλούζα των «Διακοπών στη Ρώμη». Όσο απλά ντυνόταν στην καθημερινή της ζωή, άλλο τόσο ήθελε να είναι λουσάτη και επιμελημένη στην οθόνη. Θαύμαζε τον Givenchy για τα ρούχα του, χωρίς να τον έχει γνωρίσει ποτέ. Όταν όμως γνωρίστηκαν, ένας κεραυνοβόλος (πλατωνικός) έρωτας γεννήθηκε ανάμεσά τους και κράτησε για όλη τους τη ζωή. Η Audrey υπήρξε για εκείνον μούσα και ενσάρκωση της ιδανικής θηλυκότητας. Δημιούργησε ένα άρωμα που της αφιέρωσε, κι όταν της ανακοίνωσε ότι σκόπευε να το βγάλει στην παραγωγή εκείνη του είπε με νόζι: «Σας το απαγορεύω!». Ο Givenchy, χαριτωμένα, το κυκλοφόρησε με το όνομα «L' interdit», που σημαίνει «το απαγορευμένο». Σχεδίασε όλα τα φορέματά της για τις ταινίες που γύρισε στη δεκαετία του '50 και φυσικά την έντυνε και εκτός σκηνής. Ο ίδιος είχε πει ότι «έζησα την εποχή που η Haute Couture γνώρισε το απόγειό της και την πέρασα έχοντας την Audrey δίπλα μου». Μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '70 η Audrey δεν έλειψε ποτέ από την πρώτη σειρά των ντεφιλέ του και είχε δηλώσει: «Εξαρτώμαι από τον Givenchy, όπως οι Αμερικανίδες εξαρτώνται από τον ψυχαναλυτή τους».

Η σχέση τους πέρασε μόνο από δύο στιγμές κρίσης, για τις οποίες δεν έφταιγε κανένας εκ των δύο. Η πρώτη ήταν το 1967 όταν τα στούντιο υποχρέωσαν την Audrey να φορέσει ρούχα της Mary Quant και του Paco Rabanne στην ταινία "Two for the Road" και η δεύτερη όταν ο σύζυγός της Mel Ferrer και ο ατζέντης της απαίτησαν και πήραν από τον αδελφό του Hubert, που είχε την οικονομική διεύθυνση του οίκου, αποζημίωση για την παγκόσμια προώθηση του "L' interdit" με δική της φωτογραφία (όταν το έμαθε η Audrey απέλυσε τον ατζέντη της και ζήτησε συγγώμη από τον Hubert).

Την πιο πλούσια συλλογή από βραβινές τουαλέτες ο Givenchy τη δημιούργησε για το

«ΚΑΜΙΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΗΝ
ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΕΙ.
ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΑΥΤΟ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ GIVENCHY
ΕΧΕΙ ΒΡΕΙ ΤΟΝ
ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ ΤΟΥ.»

Billy Wilder, σκηνοθέτης

Η ιδέα ότι δεν ήταν όμορφη την κυνηγούσε σε όλη της τη ζωή, ακόμα και στη φάση που αναγνωριζόταν από τον Τύπο ως μία από τις ομορφότερες και πιο καλοντυμένες γυναίκες στον κόσμο και ως η τρίτη μεγαλύτερη σταρ όλων των εποχών. Η ανασφάλειά της την τρέλαινε ακόμα περισσότερο καθώς μεγάλωνε. Κάποιο μέρο, αμακισμένη και τρεμάμενη, κτύπησε την πόρτα της γειτόνισσάς της Doris Brynner (πρώτης συζύγου του Yul Brynner και καλύτερης φίλης της Audrey προς το τέλος της ζωής της), η οποία έκπληκτη την άκουσε λέει: «Πες μου την αλήθεια! Το πρόσωπό μου είναι εντελώς τετράγωνο;» (έκτοτε η Doris Brynner τη φώναζε με το παρατσούκλι «τετράγωνο»).

"Funny Face", ωστόσο ως εμβληματική δημιουργία του, που σημάδεψε τη μεταξύ τους συνεργασία στο σινεμά θεωρείται το -διάσημο πια- μακρύ μαύρο φόρεμα της πρώτης σκηνής του "Breakfast at Tiffany's".

«Ηρέμησε και ξαναπάρ' το απ' την αρχή». Στο "Breakfast at Tiffany's" βρέθηκε πλάι στον George Peppard, έναν ηθοποιό με εξαιρετική τεχνική, που δούλευε αποκλειστικά με τη μέθοδο Στανισλάφσκι. Χρειάζονταν να σκεφτεί ακόμα και την παραμικρή του κίνηση κι αυτό εντυπωσίαζε και συγχρόνως τρομοκρατούσε την Audrey τόσο, που έχανε την αυτοπεποίθησή και τον αυθορμητισμό της. Για να ξεπερνά το κόμπλεξ της έπαιζε πάντα το χαρτί του ακραίου επαγγελματισμού: έφτανε πρώτη στα πλατό, ήξερε πάντα τα λόγια της, δεν παρέκκλιε ποτέ από τις οδηγίες του σκηνοθέτη (ακόμη κι αν είχε σοβαρές αντιρρήσεις) και δεν διαμαρτυρήθηκε ποτέ για τις επαναλήψεις των σκηνών. Ηθοποιοί και τεχνικοί τη θαύμαζαν για την (αυτο)πειθαρχία και την εργασιομανία της, αλλά διαπίστωναν ότι έπαιζε καλά μόνο όταν κατάφερνε να χαλαρώσει και να αφεθεί στο ένστικτό της. Παρ' όλ' αυτά στην ταινία "The Nun's Story" (1959) κατάφερε να πείσει και τους πιο δύσπιστους για το φάσμα των υποκριτικών δυνατοτήτων της, παρά το ότι εμφανιζόταν χωμένη σε ένα ράσο που την έκανε να μοιάζει σα να φορούσε ολόσωμο γάντι κουζίνας. Ωστόσο, κανείς από τους fan της δεν την προτιμά σ' αυτή την ταινία της. Ανάλογα, όταν τραγουδούσε δεν έλεγχε πάντα τη φωνή της. Το 1964, με το "My Fair Lady", κατάφερε -με εξαντλητική άσκηση και κόβοντας το κάπνισμα- ν' «ανοίξει» αυτή τη φωνή. Ωστόσο, η σύγκριση με την καταπληκτική Julie Andrews, που είχε κάνει επιτυχία το ίδιο μούζικαλ στο θέατρο (και για πολλούς είχε αδικηθεί που δεν πήρε το ρόλο στην κινηματογραφική μεταφορά του), ήταν συντριπτική για την ίδια. Οι παραγωγοί δεν ικανοποιήθηκαν με το αποτέλεσμα και στο τέλος τα τραγούδια ντούμπλαρε η Marni Nixon. (Η Audrey μπορούσε ωστόσο να παρηγοριέται με τα υπέροχα τραγούδια που έγραψε για τη φωνή της ο Henry Mancini: "Moon River", "Charade" και "Two for the road". Επίσης, με το ότι ήταν η πρώτη star μετά τη Marilyn Monroe που ο πρόεδρος Kennedy κάλεσε στο Λευκό Οίκο, για να του τραγουδήσει "Happy birthday" στα γενέθλιά του - δυστυχώς όμως αυτό συνέβη τη χρονιά που έμελλε να δολοφονηθεί στο Ντάλλας).

Η Audrey και τ' αγόρια. Ο μόνος από τους παρτενέρ της με τον οποίο δεν είχε καλές σχέσεις ήταν ο Humphrey Bogart. Τη μίσησε από την πρώτη στιγμή των γυρισμάτων του "Sabrina" και της έκανε τη ζωή δύσκολη μέχρι το τέλος. Τη θεωρούσε ατάλαντη, ψηλομύτα και πάνω απ' όλα βλαμμένη. Εκείνη αποφάσισε να τον αγνοεί πεισματικά, κάτι που εκνεύριζε ακόμα περισσότερο τον Boggie. Υπήρξε πολύ άδικος μαζί της, αν και τότε ο Bogart επιτίθετο σε όλους (η διαφορά ήταν ότι μ' εκείνη έπιανε ένα κρεσέντο) επειδή ήταν αλκοολικός και ζούσε την παράνοια ότι του προσφέρουν μόνο ρόλους που έχει απορρίψει ο Cary Grant. Ευτυχώς την Audrey παρηγόρησε ο συμπτωταγωνιστής τους William Holden. Σύντομα, μετά την έναρξη των γυρισμάτων η σχέση της με τον Jimmy Hanson έλαβε άδοξο τέλος. Η Audrey όμως είχε αρχίσει να βλέπει στο πρόσωπο

του «άλλοτε ζωηρού» νεαρού ένα συντηρητικό επαρχιώτη αριστοκράτη, ενώ η ίδια είχε αρχίσει να γοητεύεται από πιο μποέμ τύπους παρά το διαφορετικό χαρακτήρα της: της άρεσαν άντρες σκληροί, που δεν παρατηρούσαν καν την εμφανισιακή και ψυχική φινέτσα της, και δεν ζητούσαν από τη ζωή τίποτα απ' όσα εκείνη πρόσμενε. Κατά κάποιον τρόπο, κοντά τους «αντέγραφε» όσα είχε ζήσει η μητέρα της με τον πατέρα της.

Ο William Holden ήταν ο πρώτος στη σειρά. Υπήρξε μεγάλος γόης, αλλά εξίσου κτηνώδης και αλκοολικός. Συχνά τις νύχτες την έπαιρνε με το αυτοκίνητό του και κουβαλώντας μαζί ένα πικάπ την πήγαινε στα δάση γύρω από το Χόλιγουντ, όπου σε κάποιο ξέφωτο την έβαζε να του χορεύει (μπαλέτο) ενώ εκείνος έπινε. Παρά τους κάπως χοντροκομμένους τρόπους του, η σχέση τους είχε διατηρηθεί κρυφή και η Audrey δεν διαμαρτυρόταν για τίποτα. Αντίθετα, ονειρευόταν ότι ο Holden σύντομα θα την παντρευόταν και θα έκαναν πολλά παιδιά. Ήταν η εποχή που είχε αρχίσει να νιώθει πολύ έντονα την ανάγκη να γίνει μαμά. Τον εγκατέλειψε την επομένη της ημέρας που έμαθε ότι είχε κάνει βασεκτομή (βλ. ανδρική στειροποίηση).

Frau Ferrer. Το Σεπτέμβριο του 1954 παντρεύτηκε τον Mel Ferrer, σπουδαίο star της εποχής, σκηνοθέτη, συγγραφέα παιδικών βιβλίων και κυρίως όμορφο. Είχε πει πως από τη στιγμή που την κοίταξε στα μάτια ήξερε πως αυτός ήταν ο άντρας της ζωής της. Κατά τα άλλα ο Ferrer ήταν λίγο παραπάνω εγωκεντρικός και ωραιοπαθής απ' όσο ήταν ανεκτό στους γύρω του, εξαιρετικά αυταρχικός και εκμεταλλευόταν την αδυναμία που του είχε εκείνη, για να της κανονίζει όλη τη ζωή και την καριέρα. Εκείνη αδιαφορούσε για όλα και το μόνο που προείχε ήταν να κάνει οικογένεια. Ενώ όλοι θαύμαζαν την αντι-star ζωή της εκτός στούντιο, άρχισε ξαφνικά να ταξιδεύει κουβαλώντας 50 βαλίτσες και μπουσάλα μέσα στα οποία μετέφερε όλη τους την οικοσκευή για να έχουν την αίσθηση ότι είναι σπίτι, όπου κι αν βρίσκονταν στον κόσμο. Η ιδέα του να κάνει παιδί μετατράπηκε γρήγορα σε εμμονή. Όμως η Audrey απέβαλε δύο φορές. Για παρηγοριά ο Mel της χάρισε ένα τεριέ Γιρκσάιρ, που εξελίχθηκε σε ένα από τα πιο κακομαθημένα σκυλιά του Χόλιγουντ, καθώς η Audrey διοχέτευε πάνω του όλη της τη φρούστρα που δεν είχε γίνει μητέρα. Οι γύρω της το θεωρούσαν πλάσμα του σατανά. Άρχισαν να το βλέπουν με κάποια συμπάθεια μόνο αφού του η Audrey ξεκίνησε να του δίνει ηρεμιστικά, επειδή θεωρούσε ότι είχε «διαταραχθεί» από τις πολλές μετακινήσεις με αεροπλάνο. Εκτός από την υστερία της με το

Το φωτογραφικό υλικό (THE KOBAL COLLECTION) προέρχεται από το βιβλίο "A. HEPBURN - MOVIE ICONS" των εκδ. TASCHEN που πρόκειται να κυκλοφορήσει και παραχωρήθηκε από τον εκδότη ως προδημοσίευση αποκλειστικά για το LOOK.

«ΕΑΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ,
ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ ΠΟΛΥ.»

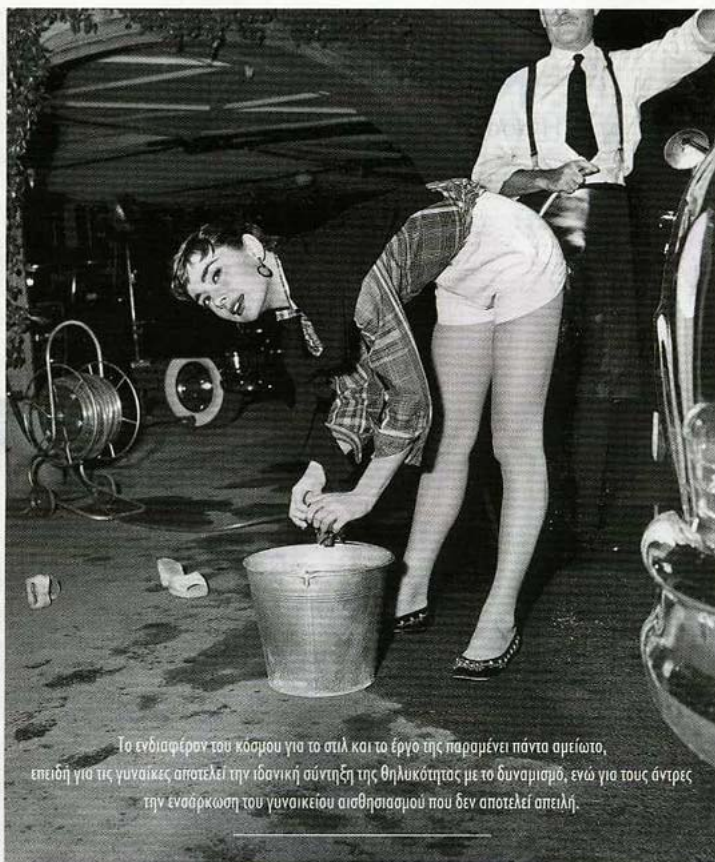
Audrey Hepburn

σκυλί αρχίζει να έχει και πολλές ανορεξικές φάσεις.

Όλα όμως διορθώθηκαν όταν, το 1960, γεννήθηκε ο πρώτος γιος της, που βαφτίστηκε Sean (τα βαφτιστικά σχεδίασε φυσικά ο Givenchy). Η οικογένεια εγκαταστάθηκε στο Burgenstock της Ελβετίας σε ένα όμορφο σαλέ. Ήταν η περίοδος που ένωθε πραγματικά ευτυχισμένη και σκεφτόταν πως έπρεπε σιγά-σιγά να στραφεί σε ρόλους πιο σοφιστικέ και ώριμους. Ακριβώς στη σωστή στιγμή, της έγινε η πρόταση να πρωταγωνιστήσει στο "Breakfast at Tiffany's" (1961). Θεώρησε το ρόλο επανάσταση για την ίδια. Στην πραγματικότητα της ταίριαζε γάντι μια και ο Truman Capote, περιγράφοντας την ηρωίδα του Holly Golightly στο ομώνυμο βιβλίο του, ήταν σα να σκιαγραφεί το πορτρέτο της Audrey (έστω κι αν η δική του πρώτη επιλογή για το ρόλο ήταν η Marilyn Monroe). Με την ταινία αυτή την παραδέχτηκαν όλοι πια ως την προσωποποίηση του chic. Το "Tiffany's" έφερε στην Audrey υποψηφιότητα για Όσκαρ.

Η επιτυχία σκιάστηκε όμως από το διαζυγίο της με τον Mel, την επίσης αποτυχημένη σχέση της με τον Albert Finney και άλλες δύο αποβολές που είχε. Το 1968, μετά την εμφάνισή της στο "Wait until dark", που της χάρισε ακόμα μία υποψηφιότητα για Όσκαρ, αποφάσισε, σε ηλικία 39 ετών, να αποτραβηχτεί για πάντα από τα πλατό.

Το σύνδρομο της Ιταλίας. Την εποχή εκείνη η Ελλάδα ήταν πολύ της μόδας για το καλοκαίρι και ένας Γάλλος βιομήχανος την προσκάλεσε στο γιοτ του για μια κρουαζιέρα στα νησιά. Εκεί γνώρισε τον Ιταλό ψυχίατρο Andrea Dotti. Όμορφος, ευγενικός, πλούσιος, κατά εννέα χρόνια νεότερός της και κυρίως ώριμος και ισορροπημένος. Παντρεύτηκαν τον Ιανουάριο του 1969 στην Ελβετία και εγκαταστάθηκαν στη Ρώμη. Στην αρχή η Audrey (διαβόητη για το ότι κοιμόταν με τις κότες όσο ήταν παντρεμένη με τον Mel Ferrer) έκανε μαζί του dolce vita στην αιώνια πόλη. Ακολουθούσε το χαριτωμένο ψυχίατρο, που ήταν καταπληκτικός χορευτής και στον οποίο άρεσε να επιδεικνύει στην κοσμική Ρώμη τη star σύζυγό του. Γρήγορα όμως η Audrey εγκατέλειψε ξανά τη νυχτερινή ζωή. Ήταν πια μέλος μιας μεγάλης ιταλικής οικογένειας και αυτό την εντυπωσίαζε περισσότερο. Πίστευε πως είχε φτάσει η ώρα που θα έκανε αυτό που ονειρευόταν πάντα: να γίνει νοικοκυρά. Έμαθε να φτιάχνει ωραίες μακαρονάδες για να σερβίρει στο σύζυγο, πήγαινε με τα ταπεράκια της στην κλινική του, για να δειπνήσουν μαζί όποτε εκείνος είχε εφημερία, και γενικότερα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να φέρεται σαν μια απλή γυναίκα που φροντίζει την οικογένειά της. Τότε ήταν που εγκατέλειψε και τις επιδείξεις του Givenchy, θεωρώντας πως μια απλή γυναίκα στη Ρώμη που πάει στη λαϊκή και μαγειρεύει δεν έχει κανένα λόγο να φοράει haute couture, εξάλλου ο σύζυγός της δεν θα μπορούσε ποτέ να τα πληρώνει με το μισθό του. Ο ψυχίατρος όμως δεν ήταν πολύ χαρούμενος με αυτές τις αλλαγές. Δεν είχε παντρευτεί την Audrey Hepburn για να ζήσει μαζί της μια ήσυχη συμβατική ζωή. Είχε παντρευτεί τη star και ήθελε να ζήσει κι αυτός σαν star δίπλα της. Οι παπαράτσι τον είχαν πια μάθει και τον ακολουθούσαν ακόμα κι όταν δεν ήταν μαζί με την Audrey. Αρχισαν να δημοσιεύονται πολλές φωτογραφίες από τις «μοναχικές»

Το ενδιαφέρον του κόσμου για το στίλ και το έργο της παραμένει πάντα αμείωτο, επειδή για τις γυναίκες αποτελεί την ιδανική σύντηξη της θηλυκότητας με το δυναμισμό, ενώ για τους άντρες την ενσάρκωση του γυναικείου αισθησιασμού που δεν αποτελεί απειλή.

βραδινές εξορμήσεις του. Η Audrey αρχικά δεν έδωσε σημασία. Το 1970 γεννήθηκε ο γιος τους Luca και ήταν ευτυχισμένη. Επέστρεψε στη Ρώμη και συνέχισε να ζει τη ζωή της ως κυρία Dotti και συγχρόνως να κάνει άτυπα φροντιστήρια κατανόησης του βασικού αξιώματος που λέει ότι όταν ένας Ιταλός σύζυγος δεν έχει μετρέσα κάτι δεν πάει καλά μ' αυτόν (την επιμόρφωσή της είχαν αναλάβει φίλες και συγγενείς εξ αγχιστείας). Στα μέσα της δεκαετίας του '70 το κύμα απαγωγών παιδιών για λύτρα την έκανε να πάρει τα δύο αγοράκια της και να επιστρέψει στην Ελβετία. Ο γιατρός έχοντας πια το πεδίο εντελώς ελεύθερο τα έδωσε όλα. Οι παπαράτσι τον λάτρευαν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, επειδή όταν τους αντιλαμβάνονταν τον έπιανε πανικός και είχε εντελώς παιδιαστικές αντιδράσεις (π.χ. κρυβόταν κάτω από τραπέζια, κάλυπτε το κεφάλι του με πετσέτες εστιατορίων αφήνοντας εμβρόντητες τις εκάστοτε bimbo που συνόδευε κ.ά.). Στο ζήτημα της απιστίας προστίθετο τώρα και το στοιχείο της γελοιοότητας. Η Audrey, που αρχικά έλεγε «αν ποτέ έχανα τον Andrea εξαιτίας κάποιας απιστίας του θα έπεφτα από το παράθυρο», είχε αρχίσει πια να σκέφτεται σοβαρά πως θα τον εκπαραθυρώσει.

Ολλανδική ομαλή προσέγγιση. Οι προτάσεις για επιστροφή στα στούντιο δεν σταμάτησαν ποτέ, οπότε άρχισε να αποδέχεται μερικές απ' αυτές, κυρίως για να ενισχύσει τα οικονομικά της. Η σχέση της με το χρήμα υπήρξε πάντα περιεργή. Ήταν πολύ πλούσια, αλλά ένωθε συνεχώς μια ανασφάλεια παρά το ότι δεν ξόδευε τίποτα. Την ώρα που οι άλλες star της ηλικίας της επιδεικνυαν βίλες και τεράστια γιοτ στο Μόντε Κάρλο, εκείνη δεν είχε ούτε βαρκούλα με κουπιά στη λίμνη της Λοζάνης. Έτσι, το 1981, στα γυρίσματα του "They all laughed", ξανασυνάντησε στα πλατό τον Ιταλο-αμερικανό ηθοποιό Ben Gazzara, με τον οποίο υπήρξε ένα σύντομο ειδύλλιο, που έγινε η αιτία να πάρει τελικά την απόφαση να χωρίσει το γιατρό Dotti.

Σχεδόν ταυτόχρονα γνώρισε ένα σοβαρό, έξυπνο και ευαίσθητο κύριο με ψαρό μουσι, που ήταν Ολλανδός και λεγόταν Robert Wolders. Χάρη σ' αυτόν βρήκε επιτέλους αυτό που έψαχνε πάντα στη ζωή της: μια ήρεμη οικογενειακή ζωή. Τη συνόδευε σε όλες της αποστολές της Unicef, στις οποίες συμμετείχε με ιδιαίτερο ζήλο ως Πρέσβειρα Καλής Θελήσεως, κι όσο ήταν μαζί έκανε μόνο μία εμφάνιση στο σινεμά, το 1989, στην ταινία του Stephen Spielberg "Always".

Στον αστερισμό των συμβόλων. Η Audrey πέθανε τον Ιανουάριο του 1993, σε ηλικία 64 ετών από έναν επιθετικό καρκίνο, για τον οποίο πολλοί είπαν ότι έφταιγε το τσιγάρο (κάπνιζε πάντα περί τα τρία πακέτα ημερησίως). Τον διέγνωσε αργά εξαιτίας του ότι αμελούσε τα σημάδια, προκειμένου να μη διακόψει το έργο της στη Unicef, στο οποίο είχε αφιερωθεί με πάθος. Για τις μεγάλες star δημιουργείται συνήθως μια ποικιλία λουλουδιού που παίρνει το όνομά τους. Για την Audrey το λουλούδι αυτό ήταν μια λευκή τουλίπα – το άνθος που η ίδια αγαπούσε περισσότερο αλλά κι εκείνο που αποτελεί τέλειο παράδειγμα της θεωρίας του "less is more", που καθόριζε πάντα το προσωπικό της στίλ. **L**